

вамъ ти и сребърната торбичка, — рекла русалката. — А като награда, дето не се помами да вземешъ чужда торба, на ти и златната.

Гривъ нарамилъ торбичкитѣ и си отишелъ радостенъ. Машеха му ги взела и ги изсипала на рогазката. Отъ сребърната торбичка издрънчали купъ едри жълтици, а отъ златната се изсипали цѣло кринче безценни камъни. Смаяли се.

— Ами кой ти ги даде? — попитала машехата.

Гривъ разказалъ всичко.

— Ти си простъ и глупавъ, — рекла край машехата. — Не си за такова богатство!

И тя взела жълтицитѣ и безценнитѣ камъни и ги скрила за своя синъ.

Гривъ излѣзълъ съ наведена глава, легналъ си на своето одърче въ пешника и горчиво заплакалъ.

На другия день машехата събудила Грива рано-рано, дала му една голѣма торба и му поржчала да я изтърве въ езерото. Гривъ направилъ както му било поржчано и вечерята извикалъ русалката. Но още при първото си спущане русалката извадила сжщата негова торба и Гривъ, като не можелъ да лъже, отишелъ си само съ нея въ кжщи. Скарала му се машехата и на

следния день го изпратила пакъ на езерото. Но и нея вечеръ станало сжщото.

Най-сетне машехата решила да изпрати своя синъ. Научила го тя какъ да излъже и му дала торбата. Рамъ отишелъ на езерото, пустналъ торбата и като се стъмнило, извикалъ русалката.

— Кой си ти и защо ме викашъ? — запитала го русалката.

— Гривъ. Изтървахъ си торбата.

— Ти не си Гривъ. Той е по-голѣмъ и по-силенъ.

— Азъ съмъ, ами отъ грижа за торбата се смалихъ и отслабнахъ.

Русалката извадила Рамовата торба.

— Не е тая, — излъгалъ Рамъ.

Русалката показала сребърна торба.

— И тая не е.

Русалката издигнала златна торба.

— Ха, тая е.

Рамъ метналъ на грѣбъ тежката торба и забързалъ къмъ кжщи. Майка му се много зарадвала. Тя изпратила Грива да си иде да спи въ пешника, и изсипала торбата.

Но изъ тежката торба, вмѣсто безценни камъни, нападали цѣла грамада отровни змии.

Майката и синътъ изпищѣли.